

Sois belle et tais-toi!

DELPHINE SEYRIG, 1981

França. VOSC adaptat per a persones sordes.

115'. DCP.

Sois belle et tais-toi!, Delphine Seyrig, 1981

6 de setembre de 2026	18 h	Sala Chomón
10 de setembre de 2026	21 h	Sala Laya
26 de setembre de 2026	20 h	Sala Chomón
30 de setembre de 2026	17 h	Sala Chomón

Delphine Seyrig reuneix vint-i-tres actrius franceses, angleses i nord-americanes (entre elles, Jane Fonda, Juliet Berto i Maria Schneider) que evoquen la seva experiència professional amb el sexisme com a fil conductor subjacent.

“La representació d’una mirada femenina dirigida cap a si mateixa fa saltar pels aires tant l’aïllament de l’actriu com l’associació tradicional entre dones i narcisisme, l’estatus de la dona representada com a objecte de la mirada masculina. En el seu lloc, obre la possibilitat d’un esdevenir diferent fundat en una nova forma de crítica i apropiació dels mitjans” (N. Petresin-Bachelez i G. Zapperi).

Concebut gràcies a les tecnologies de vídeo portàtil dels anys setanta, el film és fruit d’un veritable esperit de desobediència i emancipació feminista. Però si bé el mateix suport va fer-ne possible la circulació de còpies, amb els anys també ha acabat condicionant l’estat del material. Avui, una nova restauració impulsada per la Biblioteca Nacional de França i el Centre Audiovisual Simone de Beauvoir permet recuperar tota la seva vigència en diàleg amb l’exposició *Feminismes filmics. 1976 - 2026* i la retrospectiva dedicada a Jane Fonda.

Fragment de l'article "La parole aux actrices" de Julie Guillaumot, publicat a *BnF Gallica* (setembre 2025).

L'any 1974, Delphine Seyrig es va inscriure, juntament amb Ioana Wieder, a un curs d'iniciació al vídeo impartit per Carole Roussopoulos. Les tres dones es van fer amigues i van començar a realitzar pel·lícules amb un equip de vídeo portàtil Sony, el Portapak, que enregistrava imatges de baixa resolució en blanc i negre i captava el so directe en cintes magnètiques de mitja polzada.

Aquells mateixos anys, Seyrig estava plenament compromesa amb la lluita feminista, i el seu posicionament polític (especialment arran del procés de Bobigny de 1972) era públicament conegut a França. Ella mateixa explicava que havia decidit entrevistar actrius nord-americanes perquè, fora de França, el seu activisme no condicionaria les respostes de les entrevistades. Volia plantejar-los les mateixes preguntes que ella es feia com a actriu i, amb aquest propòsit, va viatjar als Estats Units amb Carole Roussopoulos, a qui va confiar la càmera. [...]

L'any 2008, Roussopoulos va explicar a Hélène Fleckinger tot el que recordava de les indicacions de la directora. [...] Les preguntes de Delphine eren, efectivament, insòlites: sorprenien les entrevistades, les feien reflexionar i, de vegades, també riure. "Si haguessis nascut home, hauries volgut ser actor?"; "Has interpretat mai escenes d'amistat entre dones al cinema?". Les seves respostes revelen una indústria profundament dominada pels homes, marcada per representacions estereotipades de les dones i per situacions de violència que moltes d'elles havien patit.

Ioana Wieder recorda el retorn de Seyrig dels Estats Units amb dues grans bosses plenes de cintes enregistrades. Junes, van començar un primer muntatge a l'espai que havia habilitat a casa seva per treballar. [...] En aquests darrers mesos de producció, Delphine també es va envoltar d'altres dones per acabar la pel·lícula. Toby Gilbert, per exemple, havia treballat com a model i havia viscut experiències molt semblants a les de les actrius entrevistades. "La Delphine em va preguntar si voldria traduir la pel·lícula a les dues llengües en què estava feta." Però quan Toby va fer-li entrega de les traduccions, Delphine la va convèncer perquè també n'enregistrés el doblatge. Pensava que la seva veu, amb accent nord-americà, s'integraria perfectament amb les veus originals i crearia l'efecte d'un cor de dones. Per al títol i els crèdits finals, Delphine va recórrer a Vicky Colombet, que li va proposar utilitzar lletres transferibles Letraset. Delphine s'hi va negar: "Volia que estigués escrit a mà, amb una mà de dona". Seyrig mantenia una actitud molt radical respecte al projecte. Havia de ser una pel·lícula feta íntegrament per dones i al marge de la indústria cinematogràfica.

L'any 1980, durant una taula rodona sobre vídeo feminista moderada per Anne-Marie Duguet, Delphine Seyrig va resumir així la seva manera d'entendre la direcció: "Jo

soc actriu i sempre em diuen què he de fer. Puc triar els guions d'entre tots els que m'ofereixen, però tampoc no és que pugui escollir gaire. Fer vídeo és una manera de compensar la passivitat que comporta ser actriu [...] Amb el vídeo puc expressar allò que penso o sento sobre qual-sevol tema. És una eina a l'abast de les meves possibilitats, que em permet crear sense haver d'anar trucant a portes, sense demanar permís ni buscar l'aprovació de ningú. Per a mi, això és una revenja extraordinària.”

Restaurar *Sois belle et tais-toi!*

Fins al 2020, la còpia en format U-Matic que havia servit com a referència de *Sois belle et tais-toi!* estava molt deteriorada, amb alteracions causades principalment per les limitacions del sistema original d'enregistrament en vídeo de mitja polzada. La redescoberta de dues cintes d'una polzada per part del Centre Audiovisuel Simone de Beauvoir va obrir la possibilitat d'escanejar novament aquests materials i fer-ne una restauració digital.

La primera fase va consistir a digitalitzar aquestes dues cintes als estudis de vídeo del Departament de So, Vídeo i Multimèdia de la BnF, en què es van poder recuperar seqüències amb defectes (com les ondulacions que deformaven les línies verticals de la imatge). La fase d'etalonatge va consistir principalment a ajustar el contrast i uniformitzar l'aspecte visual de les diferents seqüències, modificant la lluminositat dels blancs, la intensitat dels negres i la gamma de grisos de cada pla.

La següent etapa es va centrar en la restauració del so, ja que la qualitat de la banda sonora original era molt limitada. El so era apagat i les veus quedaven ofegades pel so ambient, distorsions puntuals i un brunzit persistent. L'objectiu era millorar l'experiència però sense alterar l'autenticitat del film. Com que l'única pista conservada no permetia tractar les diferents fonts sonores per separat, la pista es va fragmentar en diverses seccions, que es van repartir en pistes independents segons les intervencions de cada actriu. A continuació es va aplicar un procés de reducció de soroll per eliminar el brunzit i atenuar els sorolls de fons que dificultaven la comprensió de les veus. Com que el micròfon havia captat amb massa intensitat els sons de l'entorn, [...] es va intentar aconseguir un conjunt més equilibrat capaç de situar les veus en primer terme i, alhora, preservar l'ambient sonor, essencial per mantenir la sensació d'intimitat que caracteritza aquestes converses.

Restauració de 2023 a càrrec del Centre
Audiovisuel Simone de Beauvoir i la BnF
(Bibliothèque Nationale de France).

De bell nou. La restauració del mes

La restauració cinematogràfica viu un moment únic, amb seccions als principals festivals internacionals, mostres especialitzades arreu del món, la creixent col·laboració entre filmoteques i el ventall de possibilitats tècniques del món digital. En sintonia amb aquesta escena vibrant, obrim cada mes una finestra a la presentació d'una restauració o remasterització recent seleccionada amb cura pel nostre equip.

De bell nou neix amb la voluntat de retornar a la gran pantalla títols que difícilment hi són vistos en condicions òptimes: clàssics de tots els temps, films oblidats, menystinguts o simplement malmesos, que reclamen ser recuperats amb la màxima fidelitat al seu esperit original. Gràcies al treball rigorós de professionals i d'institucions d'arreu del món, recuperem restauracions i noves digitalitzacions que responen al mateix impuls: el de donar un nou alè de vida al material existent, des de la convicció que l'acte de veure, i reveure, fa de totes les pel·lícules del passat cinema contemporani.

Propera sessió

Tasio (Montxo Armendáriz, 1971)

Més informació del cicle

FilmoTeca
de Catalunya

**Generalitat
de Catalunya**

Filmoteca de Catalunya
Plaça Salvador Seguí, 1 – 9
08001 Barcelona
+34 935 671 070
filmoteca.cultura@gencat.cat
www.filmoteca.cat